

CRISTINA MOGÂLDEA

cl. a XII-a, Liceul Academiei de Științe a Moldovei

amelie

nimeni nu a văzut-o de fapt,
ea este ca o haină roșie
agățată în colț de buze.
tăcută și tristă,
niciodată a lor,
niciodată a sa,
picioarele ei doar aleargă,
fruntea doar crede,
ochii doar sărută.
atât de durută
până-n măduva aerului,
...azi am zărit-o
pe banca din parc
vorbea franțuzește
cu moartea.

dragostea mea

încep să curgă ferestrele,
dragostea mea albă și mică
ascunsă în scoici de mare
dansează,
nisipul îi șterge fruntea de sare,
o sărută pe umeri,
o strânge
captiv în brațele lui,
atât de tânără și de ploaie
dragostea mea.

înclăștare de inimi

vârful lacrimii tale
e un surâs,
o palmă pe obrazul
acestei ploii cumiști
ce ne răzbește palmele.
mersul nostru
nu e decât zbor invers,
înclăștare de degete
și de inimi
prea fericite
ca să vadă.

dimineața

dimineața se spală pe ochi
cu cer,
albul îi fierbe în trup
și începe să cânte.
ea crede
că totul e o simfonie de cineva
care a fost și nu mai este,
care a văzut-o însă dezbrăcată
de aer
într-o lume de surdomuți.
astăzi a început să cânte
dimineața.

atât de frumos

ești atât de frumos
când te-mpiedici de mine
ca de o piatră
pe care ai putea s-o frânger oricând
și care s-ar sparge mereu
din inerție,
care nu întreabă nimic,
care vorbește mereu altfel
despre lucruri.
ești frumos când plângi.
atunci eu
mă înghesui între genele tale
și devin lacrimă.

eva

mărul e roșu.
e la fel,
doar că acum
ea îl gustă felii
și când mușcă
simte buzele lui
printre semințe.

degete vii

degetele mele sunt gratii
dintr-o lume apusă,
măturată de riduri, de gânduri, de sete,
de un nimeni incolor,
de un cineva la cravată.
degetele mele știu să vorbească, să urle,
să atingă însă,
nu au știut niciodată.
aerul le frige, le doare.
astăzi,
degetele mele s-au mutat înăuntru.